

disse som Overskyldraadet og alle andre Vedkommende vilde ad denne Vej erholde et meget savnet Materiale til Bedømmelse af Grundværdiernes Fordeling sammenlignet med Ejendomsværdierne iøvrigt.

Desværre kunde Flertallet ved Mødet den 8. Februar 1909 ikke tiltræde dette Mindretallets Forslag, idet man dog fra Flertallets Side udtalte sin Sympati for Tanken deri men formentlig ikke ansaa det fremrykkede Tidspunkt for velegnet til Henstillingens Indsendelse.

Undertegnede Mindretal ønsker imidlertid at fastholde sit Forslag om at henstille til det høje Ministerium, at dette Spørgsmaal om en Reform af vor Ejendoms-skyld-Vurdering, som i det hele af vor Ejendoms-Vurdering herhjemme, ikke tabes af Syne. En saadan Reform er i Virkeligheden særdeles paakrævet, ogsaa af Hensyn til den Opgave som beskæftiger nærværende Kommission. Og Mindretallet skal yderligere tillade sig den Henstilling, at en saadan Reform mulig burde indledes ved at lade dertil egnede yngre Mænd snarest foretage en Studierejse til Udlandet for at undersøge de der gjorde Erfaringer og indsamle det betydelige Materiale, som formentlig alt findes til Bedømmelse af en saadan Vurderingsreforms gode Gennemførelse.

Iøvrigt har Mindretallet i sit Lovudkast § 8 foreslaaet, at Omvurderinger til Jernbaneskyld skal kunne foretages af Vurderingsraadene, saasart disses Vurderingsmaade ændres derhen, at Grundværdien ansættes særlig, idet man har Aarsag til at antage, at denne lille administrative Reform ikke vil lade vente længe paa sig.

Saadanne Omvurderinger ere foreslaaede afholdte hvert 5te Aar, altsaa i det 5te, 10de og 15de Aar efter den første Vurdering.

VI. Vurderingens Genstand.

At der kræves en særlig kyndig Vurderingsmyndighed vil maaske bedst erkendes, naar vi nærmere undersøge Vurderingens Genstand, selve Værdistigningen. Jernbanelovens objektiv Forudsætning, et Emne, som Kommissionens Flertal saavidt sees, ikke har skænket videre Opmærksomhed, uagtet det har været Genstand for udførlig Fremstilling fra undertegnede Mindretals Side under Kommissionens samlede Forhandlinger.

Det er allerede ovenfor under Afsnit II udtalt, at Jernbaneskyldens moralske Berettigelse beror paa, at det virkelig maa alment erkendes og kan objektivt konstateres, at en vis Værdistigning er en Følge af en bestemt Jernbanes Komme. Her staa vi ved selve det foreliggende Problems Kærnepunkt, som vi hidtil have forudsat som givet: *hvorvidt kan en saadan Værdistigning objektivt konstateres med tilstrækkelig Bestemthed?*

Undertegnede Mindretal tilstaaer aabent, at her ligger den hele Reforms svageste Punkt, og at den absolut korrekte Udfindelse af selve den særlige Værdistigning, som en Jernbane skaber, vistnok er et uløseligt Problem, — eller ialtfald, at det kun lader sig løse tilnærmelsesvist rigtigt, og dette endda kun indenfor bestemte Tidsgrenser og indenfor bestemte Omraader. Dette ligger i selve Problemets partikulære Natur. Medens der ikke — det lærer Erfaringen — vil være mindste praktiske Vanskelighed ved at udfinde *den samlede Grundværdi* (som er et Produkt af *samtlig*e ved offentlige og almene Foranstaltninger og Samfundsfremskridt skabte Værdistigningers Sum), saa er det kun under visse Omstændigheder muligt deraf at udsondre *den Del*, som skyldes et enkelt bestemt offentligt Foretagende, som f. Eks. en Jernbane, selv om denne ganske vist er en af de stærkest og mest pludselig virkende Værdistignings-